

[Forsvarsministeren.]

har og siden 1945 har haft en meget stor arbejdsbyrde. Der er ingen fast arbejdstid for danske befalingsmænd, de skal, om nødvendigt, være til rådighed alle døgnets timer. De får ikke som andre tjenestemænd f. eks. sådan noget som natpenge. Tilrettelæggelsen af øvelser og af uddannelsen må meget ofte foretages i fritiden; søn- og helligdage må ofte inddrages, uden at der er mulighed for at yde andre fridage til erstatning. Sådan er nu engang vilkårene, og sådan har de været længe.

Jeg vil bede det høje ting om at lytte til det par ord, jeg nu vil sige om en undersøgelse, der fornylig er gennemført til belysning af de forhold, jeg her peger på. Denne undersøgelse har vist, at de gifte officerer i tiden efter krigen, altså fra 1945, har været bortkommanderet fra deres hjem i over halvdelen af denne 7-årige periode, samt at deres skolepligtige børn har skiftet skole gennemsnitlig hver 20. måned. Det er de vilkår, man har måttet byde dem i kraft af de ekstraordinære forhold, der har været rådende, og erhvert medlem af dette høje ting vil erkende, at det er ganske ekstraordinære forhold at byde tjenestemænd.

Disse forhold, som ikke gælder for nogen anden tjenestemandsgroupe i dag, har jeg ønsket i nogen grad at råde bod på ved at søge at opnå tilslutning til, at der kan ydes befalingsmændene en særlig godtgørelse, som skulle udgøre en kompensation for den ulighed, der består i behandlingen af befalingsmændene i forhold til alle andre tjenestemandsgupper her i landet. For flere måneder siden har jeg forelagt finansministeriet et forslag om en sådan godtgørelse til forsvarets personel. Efter hvad der foreligger for mig, har dette forslag mødt modstand i lønningrådet, til trods for at det ikke ville skabe nogen skævhed i forhold til de øvrige tjenestemænd, men blot havde til hensigt at gennemføre en udjævning af den til ugunst for de militære tjenestemænd eksisterende forskelsbehandling.

Da forsvarslovene for fem fjerdingår siden blev vedtaget, var formentlig ingen i det høje ting i tvivl om, at udbygningen af det forsvar, som herved blev lovfæstet, ville stille krav om befalingsmænd i et langt større omfang, end det hidtil havde været kendt. Før vi har opnået disse befalingsmandsrammer, er forsvaret ikke ud-

bygget i takt med det, som rigsdagen ved lov har vedtaget. Tilgangen til befalingsmandskorpset kan imidlertid kun øges, hvis vilkårene bliver således, at unge mænd får lyst til at vælge den militære gerning som livsstilling. Det kan ikke hjælpe en snus, at man kommer og bebrejder mig, at der ikke kan skaffes de forskellige nødvendige befalingsmænd, når man ikke vil hjælpe mig dermed.

Jeg er klar over, at nogen måske vil sige, at ydelse af det tillæg, jeg her har omtalt, ikke giver nogen garanti for, at vi af den grund får flere befalingsmænd. Jeg kan selvfølgelig heller ikke give nogen som helst garanti i så henseende, men jeg er dog på den anden side kendt med, at tilsvarende foranstaltninger i andre lande har været medvirkende til at øge tilgangen til befalingsmandskorpset. Jeg er tillige af den opfattelse, at det også viser en ærlig vilje fra rigsdagens og bevillingsmyndighedernes side til at respektere det arbejde, som man i opbygningens vanskelige år pålægger befalingsmandskorpset, og alene dette vil ikke være uden betydning. Det er derfor, jeg stadig efterlyser den nødvendige støtte både fra partierne og fra bevillingsmyndighederne til at afhjælpe disse vanskeligheder ved forsvarets opbygning.

I denne forbindelse vil jeg gerne pege på et forhold, som lejlighedsvis har været gjort til genstand for omtale i pressen, og som jeg mener bør løses og løses hurtigt. Ved vedtagelsen af de ændringer i tjenestemandsløven, der var en konsekvens af de i fjor vedtagne forsvarslove, blev det bestemt, at menige samt korporaler og sergenter, så længe disse ligger til pligtig tjeneste, skal lønnes med dagpenge efter det såkaldte „lommepengesystem“, medens korporaler og sergenter, når de efter afslutning af den pligtige tjeneste påtager sig frivillig tjeneste, lønnes med månedsløn, fastsat som en vis procentdel af fenriklønnen.

Da korporalers samlede pligtige tjeneste andrager ca. 18 måneder, medens sergenternes pligtige tjeneste andrager ca. 24 måneder, er der nu opstået det ganske urimelige forhold, at en korporal, der efter 18 måneders pligtig tjeneste påtager sig frivillig tjeneste, kan oppebære den store månedsløn, medens de af hans rekrutkammerater, der er blevet sergenter, stadig kun lønnes efter lommepengesystemet. Sergenten får således i de sidste 6 måneder af sin